

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quaestio 1. Vtrùm Deus sit ens necessarium in essendo. Et qua ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

TRACTATUS II. DE NECESSITATE

DEI IN ESSENDO. DEQVE EIVS
independentiâ in essendo ab omni
non Deo.

Acturus deinceps de attributis Dei in particulati, ab attributo necessitatis Dei in essendo incipio; quod vna sit exprimis passionibus metaphysicis essentia diuinæ. De quo proinde prima erit huius tractatus disputatio. Altera autem de independentiâ Dei in essendo ab omni non Deo; quæ eiusmodi necessitati immediatè est annexa.

DISPUTATIO III.

De necessitate Dei in essendo.

DE necessitate rerum in vniuersum egimus in Pharo Scient. disput. 11. cuius doctrina pro dicendis hic supponenda, aut etiam, quatenus opus fuerit, recolenda est.

QUESTIO I.

Virum Deus sit ens necessarium in essendo. Et qua ratione.

Suppono ex doctrinâ traditâ loco citato, necessitatem cuiusvis subiecti ad quemvis actum in connexionione ipsius subiecti cum ipso actu consistere formaliter. Tunc enim subiectum dicitur necessitatum ad actum, quando ita cum actu connexum, ac veluti colligatum est, vt non possit eo carere, seu sine ipso esse. Vnde necessitas subiecti ad actum, connexionione subiecti cum actu impotentiam ad contradictorium actus fert secum annexam. Hinc, esse subiectum necessitatum ad essendo, aliud non est, quàm, esse subiectum connexum cum actu essendi. In quod ipsum recidit, esse subiectum, siue ens necessarium in essendo. Et quoniam actus essendi duplex est iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 1. & 2. Alius essentialis, seu substantiuus nihilo differens ab identitate, qua vnumquodque dicitur esse quidpiam; idque vel essentialiter sibi, vel accidentaliter, latè hoc vocabulo usurpato. Alius existencialis, & adiectiuus nihilo differens ab existentia, qua vnumquodque dicitur esse, existere ve in naturâ rerum: bifariam potest dici subiectum, seu ens necessitatum ad essendo, seu necessarium in essendo. Primò in essendo quidpiam aut essentialiter ipsi, aut accidentaliter. Secundo in essendo in naturâ rerum, siue in existendo. Igitur, quod in præsentî quærimus, est, an Deus vtroque mo-

do sit necessarius in essendo, necessitatus ve ad essendo.

Propositio 1.

Deus ad essendo id, quod essentialiter est, omnino est necessitatus, atque adeo necessarius omnino in essendo id ipsum.

Est certissimum. Quia necessitas ista omnibus omnino entibus communis est. Ergo non potest non ea reperiri in omnium primo, & potissimo ente, scilicet Deo. Quod autem vnumquodque ens sit necessitatum omnino ad essendo id, quod essentialiter est, ex terminis est manifestissimum. Nam, cum sit vnicuique enti omnino necessaria sua essentia; quia nihil vnicuique enti est magis necessarium, quàm ipsamet sibi, vt est notissimum: omnino impossibile est, vt aliquod ens sine sua essentia, atque adeo sine se ipso sit; omninoque proinde cum sua essentia, atque adeo secum ipso est connexum. Quod ipsum est, vnumquodque ens necessitatum omnino esse ad essendo id, quod essentialiter est; atque adeo necessarium omnino esse in essendo id ipsum. Ob id propositiones prædicantes de quouis ente aut integram ipsius essentiam, aut partem eiusdem, (quæ omnes propterea de prædicato essentiali subiecto sunt iuxta dicta in Pharo Scient. loco citato, atque etiam disput. 17. quæst. 7.), æternæ, & prorsus necessariæ veritatis dicuntur: quia prorsus impossibile est, vt non conueniat cuius enti tota eius essentia cum omnibus partibus suis.

Est autem impossibile, vt non conueniat cuius enti tota eius essentia cum omnibus partibus suis dumtaxat intra statum quiditatum, ab existentia præscidentem, & eis necessarium: non item intra statum existencialem, qui omnibus entibus creatis contingens est; contingenterque subinde eis prout consideratis intra ipsum, cuncta conueniunt iuxta doctrinam traditam etiam in Pharo de huiusmodi entium statibus disput. 10. quæst. 1. In quo à cæteris omnibus entibus discriminatur Deus; cui etiam intra statum existencialem conuenit necessariò esse id, quod essentialiter est: eo quod & ipse status existencialis

lis est ipsi omnino necessarius, ut videbimus proposit. 3. In præsentem verò tantum agimus de necessitate, quam Deus habet essendi id, quod est essentialiter intra statum quiditativum præscindentem ab existentia. Quæ necessitas communis est cæteris entibus; tamen in Deo sit infinite maior, quam in illis, iuxta dicenda quæst. 2. Unde necessitas in essendo, de qua in præsentem propositione, non tam proprietas Dei est, quam passio communis.

Propositio 2.

5 Etiam est Deus necessitatus ad essendum id, quod accidentaliter, (latè accepto hoc vocabulo), siue attributaliter est, quando illud ita est ei necessarium, ut passio essentia ipsius seu propria, seu communis dicendum veniat iuxta vniuersalem doctrinam de passionibus essentialium traditam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 18.

Quia cum huiusmodi passionibus attributibus, siue attributis necessarijs, & consequenter etiam cum actibus essendi illa necessariam connexionem habet essentia metaphysica Dei (quem admodum & cætera essentia metaphysica cum suis passionibus) intra statum quiditativum ab existentia præscindentem, de quo etiam nunc sermo est. Quidquid sit de necessitate, qua essentia Dei, præ cæteris omnibus, intra statum etiam existentialem conveniunt sua passiones iuxta dicenda propositione 3. Itaque omnino necessitatus est Deus ad essendum intellectivus, volitivus, omnipotens, æternus, immensus, bonus, iustus, & cætera prædicata, siue attributa essentia ipsius metaphysicè, omninoque necessario annexa. Quorum alia, ut esse omnipotentem, æternum, immensum, infinitum, &c. passiones propriæ ipsius essentia Dei sunt. Alia verò, ut esse intellectivum, volitivum, bonum, iustum, &c. passiones communes etiam alijs essentia iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 7. & 18. Quæ omnia tum ex ipsis terminis sunt manifesta; tum ex dictis insuper in eadem Pharo Scient. disput. 10. de prædicatis cuius essentia necessarijs intra statum quiditativum satis, superque constant.

6 Est tamen advertendum, attributorum Dei quædam esse necessaria ipsi absolute, ut esse bonum, infinitum, omnipotentem, æternum &c. Quædam verò ex suppositione extrinsecà contingente, quæ proinde absolute sunt contingentia, ut esse scientem veritates contingentes, esse dominum creaturarum, & alia huiusmodi. Eorum autem, quæ absolute sunt necessaria, ad quæ subinde Deus absolute necessitatus est, aliqua sunt, quæ neque involunt, neque supponunt quidpiam Deo extrinsecum, ut esse bonum, esse intellectivum, & similia. Alia sunt, quæ vel involunt aliquid extrinsecum, ut esse omnipotentem; (in quo conceptu involuntur possibilitas necessaria; & Deo extrinsecà creaturarum iuxta dicenda disp. 4.) vel supponunt aliquid extrinsecum, ut esse scientem ipsas creaturas possibiles quatenus tales: (qui conceptus eandem ipsarum possibilitatem supponit iuxta dicenda ibidem). Inter quæ attributa Deo absolute necessaria illud inter est, quod, quæ prioris generis sunt, æqua-

lem cum essentia diuina, seu potius eandem ipsius necessitatem habent re ipsa. Quæ verò sunt generis posterioris, non habent maiorem necessitatem, neque aliam ab eà, quam habet illud extrinsecum, quod vel involunt, vel supponunt, iuxta dicenda infra quæst. 2. Quippe necessitas priorum omnino est intrinsecà Deo, realiterque cum eius essentia identificata. Necessitas verò posteriorum aut est Deo semiextrinsecà, vel extrinsecà, atque adeò ab eius essentia distincta realiter; aut in denominatione consistit pendente ab extrinsecò, atque adeò non magis necessarià in suo esse, quam tale extrinsecum, iuxta dicenda loco citato.

Propositio 3.

Deus omnino est necessitatus ad existendum; atque adeò in essendo existentia- liter omnino necessarius est.

Hoc est proprium Dei attributum, nullatenus vlli alij enti conveniens. Quia cætera cuncta, præter Deum, contingenter existunt; atque adeò possunt non existere, ut alibi suo loco ostenditur; solus Deus nullatenus potest non existere; atque adeò omnino est necessitatus, seu necessarius in existendo. Id quod ex eo venit demonstrandum: quia Deus, cum sit causa prima à nullo alio tanquam à causà, atque adeò participatiuè accipit suam existentiam, ut accipiunt cætera entia, sed à se ipso, atque adeò essentialiter, seu per essentiam habet illam, prout supra disp. 1. quæst. 7. & 13. monstratum est. Hinc autem euidenter inferitur, Deum nullatenus habere potentiam ad non existendum, atque adeò omnino ad existendum necessitatum esse in eà duratione in qua existit. Quia, si Deus potentiam haberet ad non existendum in eà duratione, in qua existit, cum habeat etiam potentiam ad existendum, indifferens esset eius essentia ad existendum, & non existendum in tali duratione; atque ita non magis haberet à se, & per essentiam existere, quam non existere; causaque subinde indigeret sibi determinante, atque adeò conferente existentiam, ut illam potius, quam non existentiam, haberet, contra suppositionem factam, & demonstratam locis citatis. Deus igitur, dum existit, impotens est ad non existendum; atque adeò necessitatus ad existendum. Quod erat demonstrandum.

8 Quomodo autem Deus ab æterno, & in æternum, atque adeò in omni duratione, siue mensurà temporis sibi extrinsecà absque vllà potentia ad non existendum, atque adeò omnino necessario existat, inferius disp. 9. demonstrandum est.

9 Hinc fit, ut, quidquid Deus est necessario intra statum quiditativum præscindentem ab existentia, id ipsum etiam sit necessario intra statum existentialem formaliter prout existens in illo. In quo Deus differt ab entibus, quæ existunt contingenter; quibus intra statum existentialem, prout existentibusque formaliter contingenter conveniunt cuncta, quæ alijs ipsis sunt necessaria intra statum quiditativum: quatenus contingens illis est, esse ea, siue cum eis identificari, siue ea secum identificata habere in statu existentialem hoc ipso, quod talis status ipsis contingens est.

10 Ex quibus omnibus apparet, quomodo ne-

cessitas Dei ad essendum, quidquid est intra statum quiditativum, (quæ necessitas Dei quiditativa, loquendo vniuersè, dici potest iuxta dicta in Pharo Scient. disp. 10. quæst. 1. de prædicatis necessarijs intra huiusmodi statum), & necessitas Dei ad essendum in rerum natura, siue ad existendum, (quæ necessitas existentialis venit dicenda), certitudine planè demonstratiua certissimè sint. De quo nemo hæcenus dubitauit, semel supposita quiditate, & existentia Dei à se.

QVÆSTIO II.

Veram necessitas in essendo omnino intrinseca Deo, siue cum ipso identificata realiter tam quiditativa, quam existentialis omni alia necessitate extrinseca, distinctaque à Deo realiter maior sit. Et quanto maior.

11 Recentes aliqui, qui opinantur, necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum obiectiuorum esse, qui non suscipiunt magis, & minus, consequenter affirmant, Deum in sua existentia non magis necessarium esse, quam sunt creature possibile in sua possibilitate. Id quod etiam consequenter tenere debent omnes Doctores disput. 4. quæst. 2. referendi pro sententiâ statuente in Deo connexionem cum creaturis possibilibus eo ipso, quod asserunt, fore, vt Deus desineret existens esse casu, quod aliqua creatura desineret esse possibilis, De factoque multi eorum tenent, vt ibi videbimus. Nos vero, qui in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 4. contra Auctores dictos statimus, non solum necessitatem moralem, & physicam, (de quibus dubitare non licet), sed etiam necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum esse, qui suscipiunt magis, & minus; atque ita vnam necessitatem metaphysicam sæpe esse maiorem alia; scilicet, quoribus vna connectio metaphysica, in qua illa consistit, strictior, & firmitior alia est, vt euenit sæpe; consequenter asserimus.

Propositio I.

12 Necessitas omnino intrinseca, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maior est necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam in essendo existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Probatur propositio primò. Quia, vt dicebamus loco citato, necessitas in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter perfectio quedam entium est; quibus hoc ipso, quod est bonum, habere esse, nequit non etiam bonum esse, habere illud necessariò, vt est notum. Vnde penes maiorem, aut minorem perfectionem eorum, maior, aut minor eorundem necessitas in habendo esse taxandè est. Consequens enim est, vt quò perfectius esse vnum quodque ens habet, eò perfectiori modo, atque adeò magis necessariò illud habeat. Cùmque Deus ens sit infinitè perfectus, atque adeò infinitè perfectus esse habens tum quiditativum, tum existentiale, quam cæte-

ra cuncta. Conscitur, necessitatem, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maiorem esse necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Secundò probatur propositio. Quia eo ipso quod esse est perfectio, nequit non esse etiam perfectio necessitas essendi, vt est notum. Manifestè enim est bonum, non posse amittere bonum possessum, longèque melius, quam posse illud amittere, periculumque habere propterea illud perdendi: sicut bonum est, possidere bonum, longèque melius, quam eo carere; de quo plura suo loco. Cùmque omnis perfectio intrinseca Deo intra proprium genus adeò sit infinita, vt infinitè superet omnem perfectionem eiusdem generis realiter distinctam à Deo, vt apparebit ex generis inferiori disp. 14. & 16. necessariò consequitur, necessitatem Dei in essendo infinitè maiorem esse qualibet alia necessitate in essendo realiter distincta à Deo. Et quidem, semel posito, quod etiam necessitas metaphysica ex genere eorum prædicatorum sit, quæ suscipiunt magis, & minus, vt loco citato Phari probauimus; ex se apparet euidens, Deum magis necessarium esse in essendo necessitate metaphysica, quam quodlibet aliud. Quis enim dubitet, ens primum omnimodis habens esse à se, strictius, & firmitus sibi annexere tale esse, strictiorique iure sibi illud exigere, & vendicare, efficaciorque, & validiore vi illius negationem, à se propellere, & repudiare; atque ita magis necessarium esse in essendo, quam quodlibet aliud ens secundum cum aliqua dependentia à primo habens esse? Quod si Deus intorem habet necessitatem in essendo, quam quodlibet aliud, confestim sequitur, excessum hunc esse infinitum. Quia omnis excessus perfectionis, quo primum ens excedit secundum, infinitus est, prout videbimus disp. 14. & 16. citatis: & necessitas in essendo, vt diximus, perfectio quadam est manifestè.

Tertio probatur. Quia tantum habet necessitatis aut quiditatis, aut existentia cuiusvis entis, quantum habet impossibilitatis contradictorium eius iuxta proposit. 14. statutam in Pharo Scient. disp. 11. quæst. 5. Sed contradictorium tum quiditatis, tum existentia Dei infinitè est impossibile contradictorio aut quiditatis, aut etiam existentia cuiusvis alterius entis. Ergo tam quiditas, quam existentia Dei infinitè magis est necessaria, quam quiditas cuiusvis alterius entis, aut etiam existentia eius ex hypothesi, quod existat. Maior ex terminis, & ex propositione citata satis est nota. Et consequentia legitima. Minor autem probatur. Quia ex contradictorio quiditatis, aut existentia Dei infinitè plures chymæ impossibiles sequerentur, quam ex contradictorio quiditatis, aut existentia cuiuslibet entis distincti à Deo. Quandoquidem, si Deus non esset id, quod quiditatiuè est, & consequenter non existeret, cætera cuncta tam, quæ possible modo sunt, quam quæ impossibilia, chymæ impossibiles essent; quia, si Deus deficeret, nullum omnino ens maneret possibile; cum tamen, deficiente quiditate, atque adeò etiam existentia cuiuslibet alterius entis, adhuc manerent possible infinita alia entia, quæ modo independenter ab illo possible sunt. Illud autem iure censetur infinitè impossibile, quod secum fert infinitè plures chymæ impossibiles: & consequenter infinitè magis